Αυτό ήταν το τέλος της Βρετανής καλλιτέχνιδας. Η Amy συγκρούστηκε με ένα από τα πιο κλασσικά και συχνά αξεπέραστα εμπόδια των προικισμένων ατόμων. Την αδυναμία διαχείρισης του ταλέντου τους.

Σε πολύ τρυφερές ηλικίες, με μικρά εφόδια στις αποσκευές τους αναγκάζονται σε μεγάλα και περιπετειώδη ταξίδια. Η Σκύλα της δημοσιότητας από την μια και η Χάρυβδη των ουσιών από την άλλη, μέσα στη φουρτούνα του νεοπλουτισμού είναι τεράστια μεγέθη για να αντιμετωπίσει και να υπερβεί ένα κορίτσι 20 χρονών στο Ηνωμένο Βασίλειο του 21ου αιώνα.

Θα ήταν ένα θαύμα αν η Winehouse κατάφερνε να γερνούσε. Όλα συνηγορούσαν ότι δεν θα τα κατάφερνε. Η τελευταία καλλιτεχνική δημόσιά της εμφάνιση στο Βελιγράδι 31 μέρες πριν το τελικό μεσημέρι της ζωής της έδειξε, για μια εισέτι φορά, ότι πολύ δύσκολα πια θα κέρδιζε στην πάλη της ζωής.

Δεν είναι μόνον ότι δεν μπόρεσε να βγάλει το πρόγραμμα, ότι λησμονούσε τους στίχους, ότι παρέπαιε επί σκηνής, ότι ακύρωσε τις εμφανίσεις της σε Αθήνα και Κωνσταντινούπολη και αλλού, ότι η πορεία φαινόταν μη αναστρέψιμη. Ήταν ότι έχανε και το μεγαλύτερο της, ίσως, έρεισμα. Το κοινό.

Αν και δεν είναι σαφές πόσο τη στήριζε. Το επεισόδιο όπου, κατά τη διάρκεια μιας -ακόμα- προσπάθειας απεξάρτησης παρέμενε κλειδωμένη σπίτι της και οι “fun” της πετούσαν στο παράθυρό φιξάκια, κάτι μαρτυρά. Μια μερίδα κοινού που αδυνατεί να βγει από την όποια περιδίνηση του προφανώς είχε δει στο πρόσωπό της την ιέρειά του. Την ήθελε να

παραμείνει στη θέση της. Έως τέλους. Έτσι συνέβη.

Με το θάνατό της διατρανώθηκε ο μύθος της κατάρας των 27. Δηλαδή, μιας ακολουθίας από θανάτους κορυφαίων καλλιτεχνών που έζησαν μόνον 27 χρόνια. Όπως ο Brian Jones, ο Jimi Hendrix, η Janis Joplin, ο Jim Morrison, ο Kurt Cobain.

Όταν ο τελευταίος αυτής της μοιραίας παρέας (Cobain) περνούσε στην αιωνιότητα, η Amy ήταν μόνο 11 χρονών, ενώ από την στιγμή που άνοιγε αυτός ο κύκλος, στις 3 Ιουλίου του '69 (με τον Jones), έχουν περάσει 42 καλοκαίρια.

Προφανώς τυχαίο, πλην όμως αξιομνημόνευτο, είναι το γεγονός ότι όλοι οι προαναφερθέντες, της Winehouse μη εξαιρουμένης, είναι γεννημένοι φθινοπωρινούς ή χειμερινούς μήνες.

Η Amy είδε το φως ανήμερα του Σταυρού της Ορθοδοξίας, το '83, σήκωσε το δικό της σταυρό, στο δικό της Γολγοθά, σε μια έντονη αλλά σύντομη καλλιτεχνική πορεία. Αν συνοψίζαμε σε μερικά σημεία τους σταθμούς αυτής της πορείας, η οποία σηματοδοτήθηκε μοναχά από 2 άλμπουμ και 12 singles, θα έπρεπε να αναφέρουμε πως:

- Είναι η μοναδική Βρετανίδα, η οποία κέρδισε πέντε βραβεία Γκράμι σε μία χρονιά.
- Ήταν η δέκατη πιο πλούσια μουσικός κάτω των τριάντα ετών για το 2008, σύμφωνα με την εφημερίδα Sunday Times.
- Το άλμπουμ Back To Black κατέλαβε την ένατη θέση στη λίστα του περιοδικού Entertainment Weekly με τα εκατό καλύτερα άλμπουμ των τελευταίων είκοσι πέντε ετών.

- Επίσης το Back to Black είναι το πιο εμπορικό άλμπουμ για το 2007 στη Βρετανία. Κυκλοφόρησε στα τέλη του 2006 και μέχρι το Δεκέμβριο του 2007 είχε πουλήσει 1.500.000 αντίτυπα στη Βρετανία, ενώ σε παγκόσμια κλίμακα έχει πουλήσει περισσότερο από 10.0000.000.
- Το Μάιο του 2008 οι στίχοι του τραγουδιού της "Love is a Losing Game" αποτέλεσαν μέρος θέματος στις εξετάσεις του Πανεπιστημίου του Κέμπριτζ.

Πέρα από τα γεγονότα όμως, όσοι πιστεύουν ότι η Amy χάθηκε άδοξα, ας σκεφτούν ότι πιθανότατα δεν θα ήταν τόσο σημαντική αν δεν ήταν τόσο αυτοκαταστροφική. Δεν

μπορούμε να ξέρουμε αν 20 – 30 χρόνια μετά θα κλαίνε και θα αφήνουν λουλούδια πάνω από τον τάφο της όπως συνεχίζουν να κάνουν με τον Morrison ακόμα και άνθρωποι που γεννήθηκαν αφού είχε πεθάνει. Μπορούμε όμως με βεβαιότητα να γράψουμε ότι στην εποχή της συγκίνησε και πέτυχε. Το τίμημα αυτής της επιτυχίας ήταν, ως συνήθως, μεγάλο.

Σαν αποχαιρετισμός, οι πρώτοι στίχοι από ένα κομμάτι που έχει ερμηνεύσει ο, επίσης προσφάτως απωλεσθής, Solomon Burke με τίτλο η "κοιλάδα των δακρύων", που φαντάζουν απίθανα επίκαιροι.
"Κάλπαζα ψηλά, αλλά δεν ξέρω γιατί, όλοι ήθελαν να με στείλουν κάτω, στην κοιλάδα των δακρύων".

Ας μην λησμονούμε όπως και η ίδια μας έχει τόσο μελωδικά, συνάμα και χαρούμενα τραγουδήσει πως: *"τα δάκρυα στεγνώνουν μόνα του*ς*".*

αναρτήθηκε και στο ethnos.gr